

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul XIV

Ca o flotilă în flăcări, compania de torțe plutea peste dealuri negre și ondulate, Lazăr în miezul său și zbatându-se sub gravitația lanțurilor încordate. Urcând spre creasta dealului, Lazăr se opri. Și-a dat urechile pe spate, pupilele sale largi s-au transformat în niște găuri de ac.

În fața lui, pământul se lăsa în jos, întinzându-se nestingherit, pentru a prezenta un castel mare pe creasta platoului următor. Un amestec de flăcări de torțe se învârtea în fața porților sale bine fortificate. Mulțimea se întindea chiar și în jurul metrezelor castelului și, poate la câteva sute de metri adâncime, marginea mai apropiată a adunării se rări, împrăștiindu-se între mai multe rânduri de case rudimentare cu acoperiș de paie. Mâna unui soldat l-a împins pe Lazăr înainte, în jos dealul puțin adânc.

„Strângeți rândurile! Pregătiți armele! Mențineți pozițiile!”, a urlat comandantul șef al escortei. Soldații au aruncat torțele deoparte și s-au înghesuit în jurul lui Lazarus, formațiunea detașată formând un pătrat rigid. Scuturile ridicate spre margine, înconjurând cubul, în timp ce sulitele ieșeau în evidență, îndreptându-se spre mulțime. „Nicio problemă! Dacă rândurile sunt rupte; lovește pentru a ucide!”

Ca o singură persoană, blocul de apărare aparent descurajant s-a mișcat înainte.

Mulțimea vua neobosit ca o furtună, dar pe măsură ce petrecerea se apropia, tunetele se risipeau, lăsând doar cântece de greieri și torțe trosnitoare să domine aerul liniștit al nopții. În cele din urmă, în acea calm mormânt, un ocean de torțe s-a despărțit - o Mare Moartă care s-a unduit pentru a ilumina o cale bine definită directă spre porțile castelului. Poate că Lazăr s-a înecat în sute de priviri larg deschise; și-a coborât privirea și a urcat pe culoarul nou construit, fierul greu clinchetând la fiecare pas al său, în timp ce un grup de arcași pregătiți deschideau calea pentru procesiunea blocului .

Mulțimea mormăia, zgomote se auzeau de la persoanele din spatele lor. Privitorii aruncau insulte. Apoi, o piatră s-a înălțat deasupra capului și l-a lovit pe Lazăr în creștet. Acesta s-a prăbușit la pământ, amețit, cu sângele șiroindu-i pe gât. Un arcaș l-a scăpat pe aruncătorul de pietre cu un săgeată, iar tânărul țăran s-a prăbușit. Faptul a stârnit proteste stridente. În grabă, doi soldați l-au ridicat pe Lazăr. Acesta s-a clătinat printre ei, cu capul clătinându-i. Comandantul a strigat avertismente tuturor, dar mulțimea care urla i-a acoperit vocea. Deodată, calea spre castel s-a prăbușit, complet înghițită de pumni furioși și torțe fluturând.

Adunându-l pe Lazăr ca fiind, cu siguranță, regele demonilor și prințul răului, masele s-au adunat în jurul lui. Poate că femeile și-au povestit numeroasele lor dureri pământești; l-au scuipat . Au zburat fulgere. Poate că bărbații și-au amintit de numeroasele lor drumuri grele; s-au năpustit asupra lui. Săbii tăiate. Și sub o mare de picioare mișcătoare, copii entuziasmați căutau pietre. Lăncile s-au cufundat în vărsarea de sânge.

Oamenii lordului D'Alcicourt au respins masele însetate de diavol. Chiar și în timp ce bărbați, femei și copii cădeau răniți sau, mai rău, tot mai mulți se revărsau. Mai mult, în cadrul formației, soldații se întorceau împotriva soldatului - blocul s-a năruit, iar mulțimea i-a înghițit cu totul. Brațe furioase l-au înșfăcat pe Lazăr și l-au ridicat în sus, trecându-l pe sub blesteme și țipete. Era o mumie înfășurată în lanțuri, plutind în derivă pe valuri furioase de membre ridicate. Strigăte aleatorii se contopeau într-un urlet ritmic care răsuna în tot ținutul: „Brûlez le Diable! Brûlez le Diable!” Lazarus se zbătea, șuierând și lovind cu piciorul, absorbit de durerile sale mereu crescânde. „Ardeți-l pe Diavol!”, strigau masele.

Instantaneu, un corn de luptă răsunător a potolit furia și toate privirile s-au îndreptat spre castel. Pe zidurile sale de apărare, arcașii se grăbeau să se poziționeze, cu săgețile îndreptate spre mulțime. Porțile castelului s-au deschis larg și o coloană de cai blindați a ieșit tunând, cu săbii și scuturi strălucind în marea de torțe. Mulțimea exploda ca șobolanii care fugeau de lumina zilei. Ei l-a scăpat pe Lazarus. Acesta s-a rostogolit în inconștiență. În haosul care se răspândea, morți și răniți împrăștiați pe teren. Garda Curtii lui D'Alcicourt l-a înconjurat pe Lazarus și s-a întors

spre exterior, flancând, cu scuturile ridicate. Doi cavaleri au descălecat și l-au ridicat pe Lazarus pe un armăsar, cu burta în jos. La fel de grăbită ca și cum porniseră la drum, compania de blindate s-a întors în trombă prin meterezele, porțile castelului trântindu-se în urma lor.

Și odată intrați în interiorul zidurilor castelului, l-au coborât pe Eljo, inconștient, de pe cal și l-au pus într-o groapă adâncă din curte. Lângă peretele îndepărtat se afla o singură ușă din fier forjat, care se deschidea în subteran, sub castel. De o parte și de alta a ușii, stăteau doi prizonieri încătușați care îl priveau nervos pe ultimul lor oaspete. Amândoi erau neîngrijiiți, cu bărbi ciufulite, însă unul era considerabil mai mare, având părul blond, spatele lat și ochii albaștri. Era chiar mai mare decât Lazarus și, probabil, un uriaș lângă colegul său de închisoare, mai mic.

Cum cea mai mare parte a nopții trecuse de dimineață, Lazăr și-a revenit – stârnit de o conversație continuă între cei doi prizonieri. A rămas nemișcat și l-a ascultat pe bărbatul mai masiv batjocorind, cu vocea gravă pătată de un accent străin. „Dacă este Satana al vostru, atunci de ce se lasă legat și aruncat într-o groapă? Răspundeți-mi!” Cel mai mic a răspuns: „Ei bine, poate că nu e Satana însuși, totuși, e într-adevăr un demon. Chiar și acum, se preface doar că e capturat. Se va elibera din acele fiare și ne va ucide pe toți!” „Nu e nici Satana tău, nici un demon. E un Elf al Noptii, ți-am spus - poartă toate semnele .” „unu. Și nu se poate elibera – nu în acele fiare.”

Lazarus se rostogoli, își deschise ochii și, cu puțin efort, se ridică în șezut. Își scutură părul încâlcit de sânge de pe față, dezvăluind o tăietură urâtă deasupra sprâncenei stângi. „Doamne Dumnezeule”, gemu el.

Prizonierul mai mic se bâlbâi, luptându-se cu lanțurile. „Vezi! Uite-l! „Diavolul!” , le-a implorat el gârșilor care se plimbau pe teren aproape de marginea superioară a gropii. „Ridicați-ne afară! Se trezește!” „Liniște!”, a lătrat un soldat, răspunzând. S-a uitat la Lazarus și și-a ridicat privirea spre cerul înstelat, apoi s-a întors, ca o plecare relaxată. „Da” , a scuipat prizonierul masiv, plângându-se celui mai mic, „Liniștește-te! Țipetele tale sunt potrivite pentru o floare mică.” Bărbatul mai mic și-a mijit ochii spre el, a pufnit și s-a lipit cu spatele de perete, stând rigid, dar totuși, cu brațele lăsate peste genunchii ridicați – poate în încercarea de a-și recâștiga demnitatea printr-o înfățișare atât de sfidătoare, dar totodată nepăsătoare. L-a privit fix pe Lazarus de departe.

În cele din urmă, s-a aplecat și i-a șuierat lui Lazăr: „Nu eu sunt cel pe care îl cauți, Dracule. Sunt creștin.” A arătat spre bărbatul masiv; „El este cel pe care îl vrei – un Om din Nord – un

păgân."

Lazăr s-a apărut: „Nu sunt diavol.”

„Nu auzi?” mârâi Omul Nordului la creștin. „Nu e un Diavol. Ți-am spus ce era.”

„Numele meu este Lazarus Gogu.” Lazarus și-a inspectat lanțurile.

„Gogu, poate.” Omul Nordului se lăsă pe spate și rânji. „Totuși, Gogu, Alful Noptii, încă ești.”

Creștinul l-a întrebat: „Atunci, dacă nu ești un diavol, de ce arăți ca un diavol?”

„Așa m-am născut. Sunt bărbat – doar diferit.”

„Un bărbat? Doar?” Omul Nordului chicoti și se întoarse către creștin. „Alf-ul Noptii se numește bărbat. Ce crezi ... bărbat sau nu?” Râse.

Lazăr l-a întrebat pe Omul Nordului: „Ce este un Alf al Noptii?”

„Tu!”, a răspuns el tăios. „Și dacă te apropii de mine, îți rup gâtul.”

Lazăr își ridică sprânceana și se întoarse către celălalt. Creștinul vorbi: „Este un Om al Nordului. Poporul lui crede că Elfii Noptii sunt creaturi care cutreieră pădurile la căderea noptii.” „Atunci nu este creștin?”, a întrebat Lazăr.

Omul din Nord a râs. „Alf-ul nostru vrea să știe dacă sunt creștin.” A clătinat din cap cu un dezgust aparent.

Lazăr l-a întrebat: „Nu crezi că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre?”

Sărind înainte, cu lanțurile trosnind strâns, Omul Nordului se holba urât la Lazăr. „Nu!” scuipe pe podeaua gropii. „Și niciodată n-o să înghit astfel de minciuni!”

„Ai grijă să nu-ți câștigi un loc convenit în Iad”, l-a avertizat creștinul.

Omul din Nord l-a privit fix, și-a strâmbat buza și s-a lipit de perete. „La mine...”

moarte, locul meu va fi la masa lui Odin - cu mâncare, băutură, cântec și fecioare în Săli

din Valhalla. Și poți păstra poveștile tale prostești ca să-i sperii pe copii și să-i transformi în lași mari.”

„Crezi în mituri”, a răspuns creștinul, „ți-am mai spus-o de multe ori de atunci; nu există Odin sau văi sfințite.

Uită-te în jur - nimeni nu vorbește despre asemenea nechibzuințe, în afară de tine.

Cum poți crede —”

Omul din Nord s-a aplecat, l-a apucat pe creștin de ceafă și i-a tras capul aproape. I-a mârâit în față: „Ai grijă la limbă! În țara tatălui și a fratelui meu, am văzut mulți de-ai voștri uciși pentru că au spus mai puțin.

Poate că sunt doar un om printre voi, creștinii; totuși, în țara mea, ați sta înconjurați de poporul meu.”

Reține acest adevăr - toți te-ar cunoaște drept „blasfemiatorul lui Odin” și ți-ar lua capul

pentru asta.”

Lazăr i-a întrebat: „De ce sunteți voi doi în groapa aceasta?”

Omul Nordului și-a eliberat tovarășul și s-a lăsat pe spate. „Suntem aici, dragul meu Alf,

„pentru că prietenul meu de aici a ucis un om și i-a furat armăsarul.”

„M-am apărat doar”, a răspuns creștinul tăios, apăsându-și părul pe spate.

„A atras atenția mai întâi de la mine.”

„Și dacă nu i-ai fi furat calul, nu te-ar fi atras. Apoi i-ai condus pe soldați chiar acolo unde dormeam eu. Prostule nenorocit ce ești ! Am spus că m-am săturat de mers pe jos - nu ți-am spus să te duci să furi un cal!”

„Nu, nu, nu”, a izbucnit creștinul, „Voiau să te lase să pleci. Nu ești aici din cauza mea. Le-am spus că nu te cunosc!” A îndreptat un deget acuzator spre Omul Nordului. „Te-ai băgat aici. Ai recunoscut că mă cunoști – și apoi ai vorbit

acea nebunie despre Odin, legat de adevăr și altele asemenea. Credința ta nebună te-a condamnat - nu eu!”

„Așa să fie”, răspunse Omul Nordic, aruncându-și lanțurile în semn de protest. „Și pe credința mea voi...”

„voi muri mândru de mâna dușmanilor mei. Și mâine, când vom fi spânzurați, Valkiria mă va lua și te va lăsa să putrezești.”

Creștinul l-a muștră: „Când vom spânzura, vei arde în iad pentru credința ta falsă.”

„Spânzurat?” a întrebat Lazarus, ridicând din sprâncene.

„Va trebui să fim spânzurați mâine – pentru crimele noastre”, a mărturisit creștinul.

„Pentru crimele tale!”, a izbucnit Omul Nordului. „Doar că am făcut greșeala să călătoresc.”

„Lângă un șarpe hoț, ucigaș și mincinos ca tine! Și pentru că mi-am păstrat credința în fața dușmanilor mei! Numai atât!”

„Totuși, sunt aici să-l văd pe Lordul D'Alcicourt”, a insistat Lazarus. „Nu sunt aici ca să fiu spânzurat.”

„Nu, Alf. Nu vei fi spânzurat. Nu te îngrijora”, l-a asigurat Omul Nordului doar cu sarcasm, după ce a aruncat o privire spre cer. „Dimineața e în curând. La prima rază de soare, nu va mai rămâne nimic din tine de spânzurat.” A izbucnit într-un râs arogant. Lazarus a ridicat privirea. să descoperi nori subțiri și subțiri conturați cu o slabă strălucire roșie.

„Liniște, păgânule!” a strigat un soldat. Lazăr s-a bâlbâit printre lanțuri, încercând să se elibereze.

„L-ai supărat. Ce ai vrut să spui cu asta?”, a întrebat creștinul.

Încă chicotind, Omul Nordului a răspuns: „Voi face un pariu cu tine, prietene.” S-a apropiat de creștin și a șoptit: „Pariez pe cuvântul poporului meu împotriva...”

„Cuvintele tale — credința ta împotriva mea. Ce spui?”

„Nu poți paria pe credință.”

„O, dar pot. Dacă vă pot dovedi că poporul meu are dreptate, ați renunța la credința voastră și ni vă alăturați la masa lui Odin ?”

„Nu-ți prețuiești sufletul, rostind blasfemii în ceasul morții tale.”

„Nu fac pariul să-mi pun sufletul în pericol, ci să-l salvez pe al tău.”

„Ce pariu este acesta?”

„Pe cuvântul poporului meu – pe adevărul lui Odin și Loki, vă jur că aceasta

„este un Alf al Noptii și nu unul dintre demonii tăi.” A dat din cap spre Lazarus.

„Nu sunt... un... Alf-de-Noapte”, a pufnit Lazarus, luptându-se încă cu legăturile.

Totuși, Omul Nordului a continuat: „În curând, va merge pe calea tuturor Elfilor Noptii. Vedeți voi; nu pot fi deasupra pământului la lumina zilei, ca nu cumva să ardă când îi bate soarele.”

Și când îl veți vedea arzând, veți jura credință poporului meu și lui Odin?”

Creștinul s-a uitat la el neîncrezător, cu sprâncenele încruntate. „Ți-ai pierdut echilibrul.” S-a uitat la Lazăr și și-a scărpinat barba. „Vorbești serios?”

„Va arde la fel de sigur cum vom fi spânzurați și noi”, a rânjit Omul Nordului. „Am pariat sau nu?”

Cel mai mic a chicotit. „Nu, nu, nu – iată pariul. În schimb, îți voi salva sufletul. Dacă va arde la soare, așa cum pretinzi, îmi voi da sufletul lui Odin al tău – ceea ce nu se va întâmpla niciodată.” A răs și a împins un deget spre prietenul său masiv. „Și dacă nu o va face, vreau să-L accepți pe Domnul Hristos ca Mântuitor al tău și să renunți la zeul tău Odin și la credința poporului tău. Și când vom muri, în rai, îmi vei mulțumi pentru totdeauna.”

Bărbatul din Nord și-a încordat fața înainte de a izbucni în râs. „E spiritul!” Și a bătut ușor camaradul pe umăr. „Atunci e un pariu! Gata!”

„Gata”, a rânjit creștinul. „Și vă voi ține de treabă.” Cei doi s-au rezemat de perete și l-au privit pe Lazăr cum se străduia frenetic să-și elibereze brațele. Eljo s-a ridicat în picioare, alunecând pe perete. S-a întors și l-a sfătuit pe creștin: „Nu trebuie să-ți pui sufletul pe mine.” Privind spre cer, s-a întors la lanțurile sale.

Creștinul se ridică încet în picioare. „E un pariu doar dacă se poate pierde. Apărându-L pe Domnul Atotputernic, nu pot pierde. Și din moment ce salvez încă un suflet de la cei ca tine, Dumnezeu câștigă pe asta.” Creștinul rânji.

„Gata cu vicșugurile, dragul meu Alf.” Omul Nordului l-a batjocorit pe Lazăr și a făcut cu ochiul. „Vine soarele, el este al lui Odin. Și tu vei fi doar cenușă și praf.”

Zgomotul armurii s-a transformat într-un vuiet în timp ce soldații înconjurau creasta gropii; arbaletele lor erau pregătite și armate.

„Toți jos!” a strigat un soldat. „Jos, acum!” Lazarus și creștinul au sărit pe podeaua gropii. Omul din Nord s-a încruntat, lipindu-și spatele strâns de perete. Soldatul a urlat: „Toți prizonierii în siguranță!”

Zgârâit! Scârțâit! Ușa de fier a gropii s-a deschis larg, lăsând să iasă un șir de gărzi înarmate. Cei mai mulți dintre ei i-au îndesat pe prizonierii creștini și păgâni la zid, în timp ce alții l-au înconjurat pe Lazăr.

„Ridică-te! Mișcă-te!” L-au condus repede pe Lazarus prin ușa de fier. A pășit împleticindu-se printr-un vârtej de armuri și săbii și a mers pe un pasaj subteran mărginit de torțe, lăncieri și arcași. Ușa gropii s-a trântit în urma lui și o voce a răsunat pe coridor: „Ușa gropii, sigură!” Gărzile l-au măturat pe Lazarus printr-un labirint subteran de șerpuieli și cotituri.

Una dintre escortele sale a strigat: „Stai!” Soldații l-au întors spre o ușă și i-au strâns mai tare lanțurile. „Intră.” Lazarus s-a conformat. Ușa s-a închis în urma lui, iar ecourile de mormăieli și metal mișcat s-au stins odată cu plecarea soldaților.

Aerul era dens – rece ca o criptă, ușor dulceag din cauza putregaiului de ceară veche și a pietrei umede. A scrutat camera dreptunghiulară întunecată. O masă lungă, brută, se afla în centrul podelei, pe lungime, iar două bănci la fel de lungi îi căptușeau laturile. De asemenea, două lumânări ardeau în farfuria la capetele opuse ale mesei, stâlpul de ceară mai apropiat având o flacără înaltă care arunca un cerc de lumină dansant în jurul bazei sale. Cealaltă lumânare nu arunca nicio lumină, însă o slabă strălucire roșie ieșea din fitilul ei. Și sub spirala de fum învolburat, pe podea și înfiptă în colțul îndepărtat, se întindea o saltea rudimentară de paie. În colțul opus, a zărit în fugă ceea ce părea a fi un șobolan plat, zăcând singur și aproape în descompunere. Lazarus a alunecat pe perete, greblându-și lanțurile de pietre. S-a prăbușit pe saltea, lăsând detaliile constrângerii sale actuale în tărâmul nemărginit al viselor.

~*~

Totuși, pentru o clipă ce i s-a părut trecătoare, visele i-au fugit și ușa s-a deschis larg – și la fel și ochii. Brusc, s-a rostogolit și s-a ridicat în șezut, mijind ochii la revărsarea de lumină puternică care se revărsa prin ușă. Doi servitori au intrat cu candelabre cu șapte niveluri și le-au așezat deasupra mesei. În timp ce plecau cu lumânările stinse, o coloană de soldați a intrat în șir, aliniindu-se de-a lungul peretelui îndepărtat. Câțiva bărbați bine îmbrăcați au intrat, urmați de un episcop chel, de vârstă mijlocie, destul de mare și delicat, îmbrăcat în ținută de gală. A schimbat priviri cu Lazarus, ochii lui evazivi atestând poate un aer de prudență sau chiar reticență. În spatele lui, gărzile au închis ușa, ocupându-și posturile pentru a o securiza.

Scribul s-a oprit în fața mesei și l-a privit fix pe Lazăr înainte de a se întoarce către episcop.

„E un adevărat diavol. Uită-te la el – dinții – urechile – și aripi de liliac.”

„Nu sunt diavol”, a replicat Lazăr.

Episcopul l-a corectat pe scrib. „Nu-l acuza fără un motiv întemeiat – nu ne -a făcut niciun rău. Vom afla curând.”

Scribul, episcopul și ceilalți se mișcau în mod deliberat prin cameră în timp ce Lazarus scana fețele nervoase ale soldaților. Metalul zornăia în rânduri schimbătoare; iar atmosfera era marcată de aerul care purta mirosul dulce de transpirație proaspătă, seu de lumânare stins și fitiluri arse. Scribul pufni și se așeză la masă cu o călimară, o pană și un sul de pergament. Lazarus se ridică în picioare. Gărzile neliniștite strânseseră armele în timp ce Lazarus pășea pe perete. Scribul desfăcu hârtia, scoase ei bine, l-a aruncat cu chinga și l-a poziționat peste hârtie. S-a uitat pătrunzător la Lazarus și a tras adânc aer în piept.

„Ai un nume?”, l-a întrebat scribul.

„Lazăr. Lazăr Gogu.” mângăli pana.

„Ceea ce mărturisești acum, Lazăre Gogu, va fi înregistrat ca adevăr. Jură acum să mărturisești doar adevărul înaintea lui Dumnezeu și a Sfințeniei Sale.”

„Spun adevărul.”

„Foarte bine, atunci. Cui sluiți? Cărui Domn și Rege?”

El i-a răspuns scribului: „Îi slujesc Domnului Dumnezeului și Regelui meu.” Ochii plini de neîncredere se uitau în jur.

„Poate că aș putea întreba altfel”, a spus scribul, „Cui vă jurați credință? Cărei nobilimi și țări?”

„Sunt un om al lui Dumnezeu. Îmi jur credința Lui, Sfinției Sale și Bisericii.”

Episcopul a zâmbit și a pășit înainte: „Bine. Și crezi într-un singur Dumnezeu Atotputernic, care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?”

„Da.” or „Da.”

Scribul se opri din scris și ridică privirea, ridicând o sprânceană. „Așadar, te consideri om – și al lui Dumnezeu?”

„Da.” or „Da.”

„Oamenii nu au aripi”, a răspuns el, cu un ton sarcasm. „Totuși, spune -mi, poți chiar să zbori?”

„Da.”

Scribul l-a întrebat din nou în timp ce scria: „Și cât de departe poți zbura deodată?”

Lazăr a răspuns. „Jumătate de seară, până trebuie să mă odihnesc.” Totuși, pana a încremenit, iar scribul s-a lăsat pe spate cu ochii plini de îndoială și buzele strânse. Câțiva gărzi cu ochii mari au mormăit ceva.

„Liniște, tuturor.” Episcopul i-a corectat. S-a întors către Lazăr. „Lazăr, crezi în Hristos născut din Fecioară, care a pățimit, a înviat și s-a înălțat la cer?”

„Da.” or „Da.”

„Bine.” Preotul se plimba de colo colo pe podea, dând din cap. „E bine.”

Scribul a întrebat: „Povestește-mi despre părinții tăi. Cine sunt ei și unde sunt acum?”

Lazăr se foia, aruncând o privire neliniștită spre episcop.

Episcopul se întoarse spre scrib, făcându-i semn cu mâna. „Să nu zăbovim la nesfârșit; punem o altă întrebare, mai importantă.”

„Foarte bine.” Scribul și-a dat ochii peste cap și a continuat cu următoarea întrebare: „Ai ucis vreodată sau ai participat la luptă?”

„Nu.”

Și-a înmuiat pana în mână, a scuturat-o și l-a studiat pe Lazăr. „Niciodată n-ai ucis? Și totuși ai dinți ca de câine. Spune-mi, mănânci carne?”

„Am. Ce vreau să spun ...”

Scribul l-a întrerupt. „Spui că n-ai ucis niciodată?” L-a întrebat pe Lazăr, prefăcându-se că are un amestec de neliniște și confuzie. „Totuși, ca să mănânci carne, trebuie să ucizi pentru ea, nu-i așa?” Și, într-o acuzație subtilă, și-a îndreptat pana spre Eljo. „Se poate oare să minți acum în fața acestui consiliu?”

„Auzi, auzi.” Episcopul făcu un gest delicat din mână și îl opri pe scrib. „Nu este nevoie de confuzie. Lasă-l să vorbească.”

Lazăr a mărturisit: „Am ucis niște animale sălbatice, totuși poruncile lui Dumnezeu nu se aplică” „la animale! Mi-era foame și nu aveam pâine!”

Scribul ridică o sprânceană. — Nu... pâine?

„Niciuna. N-am găsit boabe în pădure. Nu pot face pâine fără boabe.”

„Deci îți place să mănânci pâine?” a măzgălit scribul.

„Nu, nu-mi place pâinea.”

Scribul se opri și oftă. „Atunci de ce, în Numele Său Sfânt, căutai să faci pâine când nu-ți place pâinea?”

Episcopul și-a dres glasul și s-a apropiat de el cu degetele împreunate sub burta mare. „Crezi că pâinea și vinul, în slujba oficiată de preoții creștini, sunt transformate, prin virtute divină, în trupul și sângele lui Hristos?”

„Da.” or „Da.”

„Răspuns excelent.” Episcopul, cu un rânjel viclean, și-a frecat mâinile și s-a întors către scribul, care stătea nemișcat. „I-ai înregistrat răspunsul, da?”

Scribul a răspuns: „Totuși, dacă vă place, aș vrea să-l întreb ...”

„Nu mi-ar plăcea”, episcopul se sprijini greu de masă și îl certa, „acum

„înregistrează-ți răspunsul.” Și-a pocnit degetele și a arătat spre pergament.

„Cum dorești.” Scribul se îmbufnă, dar își înmuie pana și se supuse. Episcopul se întoarse către Lazăr cu o față mulțumită.

Scribul se bâlbâi, aparent neliniștit, în timp ce pune următoarea întrebare. „Și câți alții mai sunt ca ... ăăă... oameni zburători ca ai tăi?”

„O, da”, interveni amabilul episcop, „cu siguranță trebuie să fie mai mulți oameni zburători.”

„Câte mai sunt și unde s-ar putea afla acum?” Și-a strâns buzele, nerăbdător .

„Nu știu. Sunt singur.”

„Ești doar unul singur?”

„N-am văzut pe altul.”

„Înțeleg.” Preotul se încruntă, mângâindu-și bărbia cea mai lată în timp ce își arunca dezamăgirea pe podea.

Din pergament, scribul a citit cu voce tare o altă întrebare: „Știi cum să folosești un

„o lamă, un arc sau o armă de orice fel?”

„Am făcut odată un cuțit din os – pentru tăiat piei și carne”, a oferit Lazarus.

Episcopul s-a apropiat de Lazăr și i-a cercetat privirea. A zărit crucea de rugăciune a lui Lazăr și a dat la o parte zalele lanțului care atârnavă ca să o poată examina mai bine. „De unde ai luat asta?” S-a aplecat mai aproape, continuând să o examineze, respirând greu, așa cum fac adesea bărbații grași absorbiți de sine.

„A fost un cadou de la mine... de la un călugăr... crucea lui de rugăciune.”

Preotul obez a rulat-o în degetele sale palide și delicate, ca de cârnat, examinându-i colțurile uzate. „Da. Doar un călugăr ar putea tocii așa o cruce de rugăciune. Te cred, Lazăre.” Episcopul i-a făcut o ușoară cu ochiul și s-a întors către gărzi. „Am văzut destule. Scoateți-i.”

Scribul se ridică și își înfipse pana în călimară. „Poate că n-ar trebui să acționăm în grabă.”

Cum poți fi sigur că nu l-a furat de la un prizonier cât timp se afla în groapă?

„O, sunt absolut sigur că nu a făcut-o”, a răspuns episcopul. A tras de straturile de lanțuri care strângeau strâns colierul pe pieptul lui Lazăr. „Faptul că crucea se află sub aceste lanțuri nu putea însemna decât că o purta chiar înainte de a fi legat.

Diavoli nu poartă niciodată cruci.” Preotul s-a adresat apoi întregii săli, arătând spre Lazăr.

„Nu este un urmaș al Diavolului; este un om zburător; este un creștin zburător.”

om - și numele lui este Lazăr. Și, ca episcop al acestei provincii, îmi voi păstra autoritatea în această chestiune și nu va asculta nicio referire contrară la el."

Înconjurând masa, scribul i-a șoptit episcopului: „Un cuvânt cu tine, dacă îmi permiți?” El dădu din cap spre un colț îndepărtat și gol al camerei. Lazăr își ciuli urechile în timp ce, în intimitate aparentă, scribul i-a șoptit episcopului îngrijorările sale. „Orice Diavol ar ști cum să răspundă la oricare dintre aceste întrebări. Și nu pare nimic făcut prin Harul sau în Lumina lui Dumnezeu. Poate ar fi înțelept să luăm în considerare să le lăsăm pe acelea..."

Preotul îl întrerupse brusc. „Poate ar fi înțelept să iei în considerare următoarele: dacă strici acest moment delicat, Lordul D'Alcicourt o să te pună să porți acele fieruri.” Se întoarse și lătră la soldați. „Nu m-ați auzit? Scoateți imediat fierurile alea murdare!”

Trei gărzi au sărit afară și l-au dezbrăcat pe Lazăr.

Scribul a pufnit, adunându-și lucrurile când Lazăr i s-a adresat: „Sunt un om care zboară.”

Scribul a înlemnit și și-a îndreptat privirea spre episcop, unde a văzut ochii uluitori care îl fixau. Și-a îndreptat din nou atenția către Lazăr, afișând un zâmbet rigid, a răspuns: „Da, ești ... asta.” L-a privit pe furiș pe preotul, acum mulțumit, înainte de a ieși cu forța din cameră cu pergamentul rulat și călimara.

Lazăr s-a înclinat ușor în fața preotului. „Îți sunt îndatorat. Mulțumesc.”

„Da, ești. Și poate am putea discuta despre acest mic aspect mai târziu, în intimitatea casei mele.” „Locuri de muncă”, a glumit el în șoaptă, în timp ce îl mângâia pe Lazăr. Rânjetul său s-a transformat într-o sprânceană dură și o bărbie înaltă. „Totuși, nu ești încă liber. Lordul D'Alcicourt te va vedea în curând.” Episcopul s-a întors și s-a adresat soldaților. „Am terminat aici.”

Camera s-a golit, ușa s-a închis, iar Lazarus s-a așezat pe o bancă. Complet murdar, cu părul încălțit de sânge, își îngrijea tăieturile și vânătăile sub o pereche de candelabre strălucitoare aprinse.

A trecut un timp considerabil până când ușa s-a redeschis pentru a introduce o servitoare de vârstă mijlocie și cele trei servitoare mai tinere ale ei. Femeia obeză era aproape la fel de înaltă ca Lazarus, iar statura ei considerabilă putea, probabil, să ascundă complet prezența modestă. dintre fecioarele care intrau în spatele ei. Ținea sub piept o tavă mare și încărcată, plină cu săpunuri, alifii și diverse produse de igienă. S-a oprit și l-a inspectat pe Lazăr, care stătea pe o bancă la capătul mesei.

Lazăr s-a ridicat și s-a închinat.

„Deci, tu ești distinsul zburător?”, a întrebat ea. „Lazarus, nu-i așa?”

„Sunt Lazarus Gogu”, a oferit el.

„Am văzut șobolani mai sănătoși – ești oribil” , a pufnit ea înainte de a se îndrepta spre capătul mesei . „Și te pot mirosi de aici.” În timp ce descărca conținutul tăvii, a descoperit că servitoarele nu se mișcaseră încă, stăteau holbându-se la el prin cameră. Una dintre ele strângea în mână o găleată cu apă clocotită, alta strângea în brațe un teanc de cârpe împăturite , iar ultima ținea haine și cizme curate.

„Ei bine, veniți încoace”, i-a certat ea, „Jupânul Lazăr n-o să muște. E creștin.” Au sărit înainte, așezându-și conținutul pe masă, în timp ce îl priveau. El a zâmbit, a dat din cap, iar ei le-au răspuns cu zâmbetul.

S-a întors la masă și s-a ocupat cu amestecarea de alifii. „Stăpâne Lazăr, Domnul meu nu ți-a vrut nimic rău și este furios din cauza tratamentului tău nepotrivit. De atunci a arestat mulți oameni.” Vă pot asigura că noi, sătenii, nu am jucat niciun rol. Cei care s-au adunat la porți au venit din alte părți ale provinciei – devin îndrăzneți, deoarece știu că armata Domnului meu este prea mică pentru a impune stăpânirea asupra pământurilor sale.

„Totuși, Lordul D'Alcicourt dorește în continuare să vorbească cu mine, nu-i așa?”, a întrebat Lazarus.

„Într-adevăr. Acum, dacă ați fi amabil să vă deplasați în acest scop.”

„Și știe unde sunt?” a întrebat Lazarus, înconjurând masa.

„Așa este. Ești închis pentru protecția ta, Stăpâne Lazarus. El insistă să fii...”

„Să fie tratat ca oaspetele său distins.” L-a apucat de braț și l-a mutat direct în spatele ei. „Stai aici.” A luat găleata cu săpun de pe masă și i-a trântit-o la picioare.

„Pot să vorbesc cu el acum?”

L-a privit cu atenție și a chicotit. „Ești murdar – și cu siguranță nu ești în stare să ceri o audiență la Domnul meu. Trebuie să riști o baie. Acum, hai să ne ocupăm de treabă. Ieși din pielea asta.” Femeia s-a întors spre tavă în timp ce servitoarele îl înconjurau, pășind ușor ca niște înger. Fiecare a scos o cârpă cu săpun din găleată și a stoars-o.

Ochii lui Lazar s-au mărit. S-a îndepărtat de ei. „Dezbrăcați-vă? În momentul acesta?”

„Doriți să-L vedeți pe Domnul meu, da?”, l-a întrebat ea peste umăr.

„Da, totuși, aș prefera ...”

„O, taci. Am crescut cinci fii și le-am spus tuturor: «Nu aveți nimic ce să nu fi văzut de atunci». Acum dezbrăcați-vă ca să vă pot curăța pentru Domnul meu. Am ordinele mele - fie vă scoateți pielea aceea murdară, fie o fac eu pentru voi.” A resigilat sticlele de unguent deschise și le-a pus înapoi pe tavă. „Se așteaptă să fiți spălată . Și nu aveți nevoie de pielea aceea, din moment ce Domnul meu v-a oferit haine și cizme proaspete. Veți căuta ...”

În spatele ei, o servitoare a găfâit. Alta a pufnit un chicotit, iar femeia le-a certat. „Nu voi permite un astfel de comportament!” S-a întors clătinându-se spre ele, continuând discursul. „Atâta timp cât...”

Totuși, l-a zărit pe Lazăr, stând complet jenat.

„O, Doamne!” a exclamat ea înecându-se, cu mâna la obraz, în timp ce toate privirile cădeau hipnotizate de trăsăturile excepționale ale lui Lazarus.

Și-a dres glasul și a lătrat la servitoarele ei: „Ei bine? Haideți!” Acestea s-au repezit și l-au trântit cu cârpe îmbibate cu săpun, frecându-l. Femeia i-a spălat părul, după care a adus o cutie cu amestec de unguent și i-a șters tăietura de pe frunte cu o cârpă. A îngrijit-o. Și în timp ce servitoarele spălau, ea se ocupa și de tăieturile mai mici de pe capul lui.

„Asta e de ajuns.” A pus alifia pe masă și s-a întors cu o cârpă curată. „Tăietura mai adâncă va lăsa o cicatrice, dar tu vei trăi.”

Femeia i-a ținut capul pe spate și i-a spălat gâtul. „Cu siguranță nu ai nevoie să te bărbierești, Jupâne Lazarus. Nu ți-a crescut niciodată păr decât pe cap?”

„Nu.”

„Și toți oamenii zburători au urechi și dinți la fel de lungi ca ai tăi?”

„Nu știu. N-am mai văzut pe altcineva... Au!”, se încordă Lazarus.

„O, stai liniștită; nu te rănesc.”

„Ei sunt”, a recunoscut el, mormăind spre tavan.

S-a uitat în jos la creștetul a trei capete, poate adunate într-o năzbâtie. „Lilita! Nu ați terminat, fetelor?”

Toți trei au sărit în picioare, afixând rânjete. „O, da, mamă.”

„Atunci mută găleata și freacă-i fundul.” Femeia i-a dat drumul la cap și i-a spălat umerii. „Ridică brațele. Și dacă ai fi amabil să-ți desfaci aripile, Jupâne Lazarus, atunci putem curăța și înăuntru.” El s-a conformat; au găfâit; totuși, îmbăierea a continuat.

În cele din urmă, femeia l-a uscat și l-a pudrat. A ridicat o cămașă albă cu volane, cu spatele tăiat pe mijloc. „Ți-am lăsat loc pentru aripi, totuși, s-o pui pe tine ar putea fi...”

„Ce sarcină cam grea.” Totuși, i-a alunecat peste aripi, rostogolindu-se perfect la locul ei. „Minunat. L-am strâns puțin prea mic. Am folosit mărimea fiului meu cel mare ca să-ți încapă ție. Și el era un bărbat mare.” A prins partea din față.

„Aceasta e cămașa lui?”, a întrebat Lazarus.

„O, nu.” Chicoti ea. „N-a purtat niciodată haine atât de fine ca acestea.” Îi îndreptă gulerul. „Totuși, acum e mort.”

„Ce s-a întâmplat cu el?”

Își strânse buzele. „A fost ucis de monstrul ăla, Lordul Hugon – Diavolul Însuși.”

Ea a luat o pereche de pantaloni negri de la una dintre fecioare și i i-a dat. „Armata lui „au jefuit câmpurile satului, ucigându-mi soțul, cei cinci fii ai mei și cele două fiice. Au luptat cu vitejie - totuși, nu suntem potriviți cu armata lui Hugon.”

„De ce i-a ucis?”

„Pentru că e un monstru. Totuși, destul cu asta - gata e gata, așa cum a trecut.” I-a dat o pereche de cizme negre. „Acum, pune-le.” S-a întors spre masă și ea și servitoarele ei și-au adunat lucrurile.

Cu spatele la Lazăr, ea a spus: „Ei bine, te-am spălat cu apă și săpun, ți-am spălat sângele și ți-am pus aliuri. Asta e tot ce putem face.”

Umplând din nou tava, ea i-a poruncit uneia dintre fete: „Și adu acele piei.”

„Da, mamă.”

A tras aer în piept ca o femeie grasă și l-a strigat. „Nu, Jupâne Lazarus, nu ești un om zburător .”

„Eu sunt”, a insistat Lazăr.

S-a întors și i-a explorat privirea. Apoi și-a pus mâinile în șolduri și a zâmbit admirativ. „Nu. Acum ești la fel de potrivit ca un prinț zburător . Și Domnul meu ar trebui să fie atât de încântat de tine, așa cum sunt și eu.” Lazarus s-a înclinat și a zâmbit.

„Ei bine, fetelor, haideți să adunăm totul. Al nostru e gata.” Femeia și-a dus tava la ușă și a bătut.

Lazăr a strigat după ea: „Îți sunt îndatorat. Mulțumesc.”

„Nu, nu ești, Jupâne Lazarus. Au trecut două anotimpuri de când am fost ultima dată mamă pentru băieții mei. Și doar o mamă văduvă poate aprecia momente ca acestea.”

A zâmbit slab și s-a uitat în podea, poate furând o privire asupra anotimpurilor trecute.

Totuși, ușa s-a deschis și un gardian le-a permis să treacă. „Adio, Jupâne Lazarus”, a strigat ea înapoi, în timp ce cele trei servitoare împovărate ale ei o urmau.

„Da, mamă”, a răspuns Lazarus, încă zâmbind, fluturând din mână ca un băiețel, chiar dacă ușa s-a închis cu un clic.

În cele din urmă, Lazăr a înconjurat masa, cu capul plecat și mâinile împreunate la spate, pășind cu pașii înăuntru o asemănare cu un nobil înaripat meditativ. Din când în când, arunca o privire precaută peste pereți, ciulind urechile, poate într-un efort subconștient de a asimila acel sunet revelator al intrării iadului - uneori marcat de ceea ce putea părea un zumzet al multor lăcuste.

În scurta sa ședere, a ajuns repede să-i deteste zidurile, tânjind în schimb după siguranța alternativă a spațiului deschis - a cerurilor eterne. Și, deși sub protecția stăpânului...

Oaspete distins, Lazăr a rămas prizonierul unui conducător și mai înalt. S-a pierdut în lumina lumânărilor – în adânci reflecții – pe deplin conștient că nu putea risca să părăsească camera, întrucât, până acum, lumina zilei domnea peste pământ – soarele arzător servindu-i drept portar principal.

Totuși, între timp, ferit de carul infernal al cerului, îl chinuiau preocupări mai imediate. În primul rând, cum avea să-i explice Lordului D'Alcicourt, sau oricărui creștin temător de Dumnezeu, de altfel, că era în întregime o ființă creată pentru noapte, păstrându-și totuși imaginea de creștin, creat în Lumina lui Dumnezeu? De asemenea, nu putea decât să se roage ca, orice sarcină i-ar fi rezervat Lordul D'Alcicourt, să nu fie un act păcătos și să nu impună lumina zilei. Dacă o sarcină atât de simplă, atunci, odată îndeplinită, el...

s-ar putea să fie din nou în drum spre Canello ca să-l cheme pe Călugărul Salvitino și să-și îndeplinească promisiunea de a ajuta la închiderea Pietrei Porții.

Totuși, junghiurile foamei izbucneau dintr-un stomac gol, care zăcuse de mult timp gol ca un mormânt eviscerat. Se întoarse spre ușă, căutând aerul cu nasul. Slab la început, mirosul se intensifică atât de mult încât confirmă aroma de porc la cuptor. Voci răsunară pe coridorul exterior. Ușa se deschise larg.

Înăuntru se afla un rând de servitori, fiecare împovărat cu o farfurie aburindă. Lazăr se sprijinea de perete în timp ce se adunau la masă, umplând-o cu farfuriile de argint, într-un banchet demn de un rege. Friptură de porc și păun piperat, fileuri de pește, vițel fraged și vită la grătar, pui la cuptor și fripturi de căprioară se întreceau pentru spațiu pe suprafața aglomerată. Ouă fierte și brânză în bloc decorau farfuriile. Tăvi pline cu fructe lângă boluri pline cu nuci. Un ulcior cu vin stătea umflat. Per total, masa se transforma într-un colaj întins și o capodoperă culinară.

Unul câte unul, servitorii s-au închinat și i-au zâmbit lui Lazăr înainte de a părăsi camera. În cele din urmă, un servitor subțire și în vârstă a aranjat un singur loc de servit. A ridicat un pahar și l-a umplut cu vin.

„Va fi o sărbătoare?”, a întrebat Lazăr.

„Într-adevăr; al dumneavoastră, Jupâne Lazarus. Mai aveți nevoie de ceva?” Părea el destul de jovial. Își trecu mâna peste întreaga masă. „Vi se pare că totul este pe placul dumneavoastră?”

„O, nu.” Lazăr clătină din cap, își încruntă sprâncenele și privi cu atenție ospățul. copleșit de extravaganța sa. „E prea mult. Voi muri. Trebuie să mănânc totul?”

„Chiar nu”, chicoti servitorul. „Mănâncă doar ce dorești, stăpâne Lazăr. Dacă îți place, locul tău te așteaptă.” A făcut un gest spre farfurie și pahar, aparent înecate.

de vasele din jur.

Lazăr s-a apropiat de locul care i-a fost rânduit, plângându-se: „Totuși, atât de mult. Este din belșug pentru mulți. Poate că ai vrea să pui și pe alții să mănânce, ca să nu se strice.”

„O, n-o să se strice, jupâne Lazarus.” Servitorul rânji. Se uită peste masă.

„Vom ospăta cu toții mâine, datorită ție. Domnul meu este bine dispus și sărbătorește. Și când te vei fi săturat, restul a fost promis tuturor slujitorilor castelului.”

„Ce sărbătorește el?”

„Te sărbătorește, jupâne Lazarus.”

„Eu? De ce?”

„Ei bine, nu mi se permite să discut astfel de lucruri, chiar dacă aș putea presupune motivele lui. Maestre Lazarus, mai aveți nevoie de ceva?”

„Eu... nu. Mulțumesc, domnule”, a murmurat el. Servitorul zâmbitor și-a dat drumul, lăsându-l pe Lazăr să se roage deasupra farfuriei sale.

Și într-o clipă, după ce i-a sărutat crucea de rugăciune, Lazăr a năvălit peste masă, umplându-și farfuria cu porții din fiecare fel de mâncare. A savurat fiecare porție - niciodată, în toată viața lui petrecută la Abație, nu și-a imaginat luând parte la un banchet atât de rafinat. În timp ce lua masa, gândul lui era în altă parte, concentrându-se asupra zilelor sale de copilărie din catacombe - asupra numeroaselor dăți în care Tatăl său stătea de pază la ușă în timp ce el mânca boluri cu pâine crocantă, care însoțeau micile bucăți de carne sau brânză pe care le putea strecura din bucătăria refectoriului - dintre numeroasele cărți de scriptorium pe care le citea în secret, acestea descriind regi, lorzi, castele și ospete fanteziste - despre cum se strecura din pat și se strecura în pivniță ca să prindă un călugăr gras și viclean, într-o dispoziție foarte bună. Pentru Lazarus, toate acestea păreau a fi întâmplări de doar câteva seri înainte. Și, într-un sens aparent dulce-amar, simțea că spiritul jovial al lui Odino dăinuia peste tot în jurul lui.

Abia atunci a descoperit originea spiritului stând lângă farfuria sa, ca un pahar plin cu vin. L-a chemat cu cuvinte familiare, dar vechi: „Nu mai bea apă, ci folosește puțin vin, din cauza stomacului tău și a deselor tale boli.” Amintirea râsului din toată inima al lui Odino i-a răsunat în minte. A luat paharul, a sorbit din el și și-a plescăit buzele. Apoi, un zâmbet lent i-a apărut pe față. A întors paharul, l-a dat pe gât și a oftat. Apoi s-a uitat spre tavan și s-a adresat spiritului lui Odino: „Are un gust mai bun decât miroase.” Și-a turnat încă un pahar și a smuls un picior de păun.

În timp ce ospățul privat continua, Lazăr bătea ușor în ulcior, dând vin aproape tuturor îmbucăturilor de carne și devenind tot mai vesel cu fiecare clipă care trecea.

În cele din urmă, a chicotit la nimic și a angajat un dialog deschis cu sine însuși și cu mâncarea.

Lazăr era beat.

„Înțeleg acum, cât timp erai în pivniță, de ce ai râs așa.” Cu un rânet larg, a pârjolit tavanul. „Ție, Călugăre Odino, care ești în Rai. E scris: Și nimeni, „după ce a băut ceva vechi, își dorește îndată ceva nou, căci zice: „Cel vechi e mai bun.” Și-a dat din nou paharul .” și-a ridicat paharul, a ridicat ce mai rămăsese din piciorul de păun și s-a rostogolit pe spate, de pe bancă , pe podea. Vinul i-a stropit cămașa, îmbibând-o cu purpuriu, iar paharul s-a rostogolit până în colțul camerei. Ținând încă copanul mare în mână, s-a rostogolit pe o parte și a chicotit beat.

Lazăr și-a căutat ceașca și a zărit-o în colț, lângă ceea ce părea a fi un șobolan plat și putrezit. S-a adresat șobolanului: „Nu arăți bine, prietene; te-a călcat călugărul Clodius?” A rânit și a pufnit, sprijinindu-se stângaci într-un braț. „Stăpâne Șobolan, știai că sunt un om zburător?” Lazarus și-a ciulit urechile alene, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. „Deci, nu te adresezi oamenilor zburători?” S-a lăsat tăcerea. „Ei bine, atunci ia o mușcătură din asta”, a îndreptat copana în direcția șobolanului , „trebuie să insist să mănânci ceva. Pari puțin ... slab.” A râs, bolborosind prostii.

Recuperându-și parțial răbdarea, Lazarus încercă totuși să se ridice, dar căzu din nou. Rosti: „Ei bine, Stăpâne Șobolan, dacă vrei să știi, sunt un om... care zboară... ăăă... care zboară...” Se ridică cu greu în picioare, gemând: „ Nu pot... să... stau... în picioare.” În cele din urmă se sprijini de masă și cercetă pereții cu o expresie absentă. „Am ... zburat-om? Am zburat-om... Doamne Dumnezeule.”

În cele din urmă, și-a recăpătat echilibrul și s-a împiedicat de-a lungul mesei, sprijinindu-se de ea în timp ce se legăna într-o stare de stupefacție provocată de beție. Și-a mijit ochii și s-a uitat în jur cu o expresie nedumerită, aparent confuz în legătură cu locul unde se afla. Privirea i s-a oprit apoi pe peretele îndepărtat unde, în intoxicația sa completă, pietrele păreau să respire - să se ridice și să iasă. Și-a ridicat beța de copan și a lovit-o de perete. „Poate ai putea să o faci și pe aceasta să prindă viață ?” S-a ridicat în picioare și a certat peretele; „Nu te-am chemat.” Știa cu adevărat că peretele rămânea nemișcat - că singurul lucru care respira și se ridica era sinele lui beat - totuși nu a putut rezista tentației insultei improvizate, odată ce i-a trecut prin minte. A pufnit și a căzut pe podea, uitându-se nicăieri.

Brusc, Lazarus tresări când un zgomot familiar se intensifică - un sunet asemănător cu ceea ce ar fi putut

semăna cu un roi de lăcuste care se apropia. S-a strecurat sub masă, cu ochii lipiți de baza peretelui îndepărtat, care stătea neschimbat chiar și după ce zgomotul a încetat brusc. În umbrele de sub masă, și-a întors capul spre peretele opus și a zărit o pereche de picioare goale cu unghii negre, ca niște gheare. Vârfurile ascuțite ale unghiilor lungi și curbate se odihneau uniform pe podeaua de piatră.

„Dumnezeule!” , gâfâi el în șoaptă, tremurând de groază.

„Da, dragă om zburător”, se auzi o voce blândă a mai multor femei deodată, „eu sunt dragul tău Dumnezeu.” Picioarele mășăluiau în jurul mesei și se așezau sub bancă, stând suficient de aproape încât el să poată întinde o mână pe ele. „Acum, ce să fac cu tine, Stăpâne Lazarus? Se pare că nu știi cum să fii mort cu adevărat.

„Este oare o condiție atât de greu de înțeles încât eu, singurul, trebuie să fiu cel care te învață?” Lazăr a rămas tăcut totuși, a urmărit pașii în timp ce pășeau la întâmplare pe perimetrul mesei, oprindu-se din când în când înainte de a se mișca din nou.

„Ospățul tău e un altar plin de moarte. Uită-te ce le-ai făcut – fără cap, fără picioare, eviscerați și dezmembrați, arși, fierți și sfâșiați. Le auzi țipetele, Stăpâne Lazăr?”

Dintr-o dată, simțindu-și greața, Lazarus și-a strâns mâna la burtă, doar ca să descopere că aceasta gâfâie în mod repetat.

„Le-ai mâncat. Le auzi durerile?” Copleșit de crampe sfâșietoare, s-a întins pe o parte, ținând în brațe o burtă pe care simțea că i se va sfâșia. Apoi a auzit-o: țipete minuscule ieșind din stomacul său – ca țipetele amestecate ale multor șoareci pe moarte.

„Știi de ce țipă, jupâne Lazarus?”

Lazarus s-a întors spre locul unde stătuseră ultima dată picioarele, dar acestea dispăruseră. S-a rostogolit și a văzut fața lui Lucifael plutind deasupra lui, ochii negri arzând. Zăcea împietrit.

„Pentru că ai refuzat să mănânci pâinea! În schimb, le-ai mâncat!” , a mârâit ea. „Le-ai mâncat sufletele, Eljo!” A scos vechiul lui cuțit de jupuit, făcut din os ascuțit, și i-a trasat delicat lama peste obrazul și buzele. „Acum, vino să-mi pui la masă!”

Mâncarea se împrăstia și farfuriile cădeau zgomotos pe lespezile de lângă picioarele ei în timp ce strângea masa cu mișcări largi și deliberate ale brațelor – ospățul nobilului, odinioară elegant și distins, se redusese acum la nimic mai mult decât niște grămezi de nimicuri dezgustătoare și indistinguizabile pe o podea murdară.

Într-o clipă, ea stătea acum în fața mesei, unde el îi văzuse ultima dată picioarele. „Vino! Pune-te pe masă; le vom învia – le vom da o nouă viață! Acum, ridică-te!”

Lazăr tremura sub masă în timp ce se uita la degetele ei lungi și negre de la picioare.

„Ridică-te, stăpâne Lazăr!”

[Sfârșitul capitolului 14]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~